

Pako

“Hei, miten pääsisin jonnekin kauas pois, jossa on mahdollisimman vähän ihmisiä?” kysyin lentokentän tiskillä.

“No siis, lentokenttiä on yleensä isoissa kaupungeissa koska niihinhan ihmiset yleensä haluavat mennä, mutta voin etsiä pienimpiä lentokenttiä ja antaa vinkkejä miten pääset...”, tiskillä seisova nainen aloitti.

“Anteeksi, tämä oli tyhmä idea, minä keksin jotain muuta”, minä sanoin ja lähdin kävelemään pois päin, kunnes tunsin käden olkapäälläni.

Oletin että näkisin naisen tiskiltä mutta sen sijaan näin laihahkon, tummatukkaisen, viisikymppisen miehen, joka sanoi:

“Minulla olisi teille ehdotus. Seuratkaa minua.”

En tiedä oliko syynä univaje, adrenaliini vai suoranainen tyhmyys, tai ehkä kaikki yhteensä, mutta nyökkään ja lähdin seuraamaan miestä. Kuljimme läpi useita ovia ja käytäviä kunnes astuimme ulos viileään alkukesän iltaan. Jatkaessamme kävelyä mies alkoi puhumaan:

“Tuo tummanvihreäsiipinen kone tuolla on tavarakone lähdessä Pohjois-Amerikkaan. Sinä voit sen kyydillä päästä kauas täältä.”

Saavuimme koneen luo ja ulos astui isokokoinen lihaksikas mies. Hänellä oli tuuhea punaruskea parta ja viikset mutta pää oli kalju. Hän kysyi möreimmällä äänellä jonka olen koskaan kuullut:

“Kukas tämä on?”

“Uusin matkustajasi”, laiha mies vastasi.

“Ojastako sinä tuon poimit? Ei hän ole ihan samaa sakkia kun matkustajani yleensä.”

“Lentokentältä. Tiedän kyllä, mutta ajattelin että joku matkustaja on parempi kuin ei yhtään. Hän haluaa pois ihmisten ilmoilta.”

“Onko hän maksanut?”

Koko keskustelu oli saanut kaiken tämän tuntumaan kuin unelta, mutta tuo kysymys sai minut säpsähtämään. Eiväthän he minua tietenkään ilmaiseksi kuljeta. En ymmärrä miten jouduin tähän tilanteeseen ja vaikka aivoni huutaa seis, suuni sanoo silti:

“Paljonko?”

“Paljonko käteistä sinulla on?” iso mies kysyi.

Olin ottanut pankkiautomaatista ulos niin paljon kuin kerralla sain. En viitsinyt useampaa kertaa ottaa koska takanani oli jono. Voisin valehdella ja sanoa vähemmän kuin minulla oikeasti on, mutta mitäpä minä ylimääräisillä kruunuilla enään teen? Ja ei rahalla ole tässä tilanteessa mitään väliä.

“5000 kruunua.”

“Kai sen sitten pitää riittää”, mies mörähti.

Kaivoin repustani rahat ja ojensin ne hänelle. Hän viittoi minut seuraamaan. Astuimme sisään koneen tavaratilaan joka oli lähes täynnä laatikoita ja katosta roikkui noin kymmenen

riippumattoa. Matkan hintaan sisältyi huikea tarjonta purtavaa ja viihdettä, eli kylmälaukku, josta sain ottaa juomia ja pientä syötävää, sekä vanha radio.

Asetuin riippumattoon niin mukavasti kuin riippumattoon on mahdollista asettua, ja painoin radion päälle. 80-luvun popin soidessa tuijotin harmaata kattoa. Mitä minä oikein teen? Miten voin olla samaan aikaan pelkuri ja tyhmän uhkarohkea? Joinko minä liikaa kahvia tänään?

Vaipuessani uneen kuulen radiossa naisen puhuvan:

“...leviämistahti on epäselvää...tutkijat eivät tiedä...he varoittavat muistamaan että kaikki ei ole sitä mitä luulet, jos...”

Herään kun joku ravistelee olkapäitani. Kun avaan silmäni, näen pilotin.

“Kuka tätä konetta ohjaa?!” minä panikoin.

“Autopilotti.”

“Ahaa, okei...” minä sanon ja suljen silmäni.

Hän ravistelee olkapäitani taas.

“Herää, taukki!”

“Mitä?”

“Olemme kohta perillä määränpäässäsi.”

Nousen istumaan riippumatossa.

“Aijaa, minne me laskeudumme?”

“Kone ei vielä laskeudu.”

Mies lähti kävelemään koneen toista reunaa kohti. Minä hyppään seisomaan ja seuraan häntä.

“Mitä?!”

“Sinä hyppäät. Eikö Viktor kertonut sinulle?” mies sanoo ja ojentaa minulle laskuvarjon.

“No ei todellakaan kertonut! Minä en aio hypätä!” minä melkein kiljuin.

“No minä en aio sinua Yhdysvaltoihin viedä, siellä on tulli.”

Minä olin sanaton. Minun, joka ei koskaan tee mitään jännittävää tai seikkailullista, pitää hypätä laskuvarjolla?

“Pistä laskuvarjo päällesi jo, minulle ei ole mitään väliä menetkö sinä alas sen kanssa vai ilman, mutta suosittelen kuitenkin sen kanssa.”

Puin laskuvarjon päälleni. Sillä välin mies haki reppuni. Hän käänsi isoa kahvaa ja ovi aukesi. Sydämeni hakkasi rintakehää. Oikealla ja suoraan ulos näkyi vain vettä, mutta vasemmalla näin että lähestyimme saarta. Mies kiinnitti jotain reppuuni.

“Olemme saaren yllä 20 sekunnin kuluttua, ja silloin sinun pitää hypätä.”

Päätäni huimasi. Tuntui kuin jalkani tärisisivät, mutta ne eivät liikahtaneetkaan.

“5, 4, 3, 2, 1, nyt!”, mies huusi ja heitti reppuni jonka laskuvarjo avautui.

Minä en hypännyt.

“Mitä sinä teet, idiootti!” mies karjui.

“En pysty siihen!” minä kiljuin.
“Lennämme kohta saaren ohi!”

Suljin silmäni. Yhtäkkiä tunsin tönäisyn selässäni ja aloin putoamaan.

“Muista vetää narusta!”

Laskuvarjoni jäi jumiin puuhun ja minä roikuin narujen varassa. Suljin silmäni ja ajattelin taas kuinka tyhmä ihminen voi olla että päätyy tähän tilanteeseen? Kunpa voisin vain aloittaa tämän viikon alusta. Avaan silmäni ja katsen ympärilläni. Onnistuin näköjään osumaan juuri saaren korkeimpaan puuhun. Mutta onni onnettomuudessa, sillä juuri tämän takia näen reppuni kirkkaanoranssin laskuvarjon kaukaisuudessa. Nyt minun pitäisi vain päästä alas täältä. Mietin hetken kunnes aloin keinuttaa itseäni naruissa, kunnes sain puun rungosta kiinni, seisoin oksalla ja irrotin laskuvarjon selästäni. Kiipesin alas puusta ja lähdin kävelemään auringonlaskun suuntaan etsimään reppuani.

Löysin reppuni juuri kun aurinko laski. Keräsin hiki hatussa nuotioon puita. Aloitin tulen sytkärillä ja nenäliinoilla. Trooppisella saarella oli yllättävän viileää iltaisin. Minä olin todella väsynyt ja oli jo pimeää, joten en jaksanut alkaa rakentamaan mitään katosta. Keräsin kasaan palmunlehtiä sängyksi. Hörppäsin vettä vesipullostani ja menin nukkumaan.

Selkääni sattui. Silmäluomet painoivat kilon. En herännyt kertaakaan yön aikana mutta tuntui silti että olin nukkunut huonosti.

Nousin istumaan ja avasin silmäni. Nuotion toisella puolella olevalla kivellä istui kollegani Aliisa. Hän vihelteli laulua joka sopi täydellisesti aamutunnelmaan.

“Mitä sinä teet täällä?” minä kysyin, yllättävän rauhallisesti.
“Tärkeämpi kysymys on, mitä sinä teet täällä?” hän vastasi mystisesti hymyillen.

Suljin silmäni ja avasin ne uudelleen, mutta hän istui yhä siinä.

“En minä voi kertoa. Jos pomo saa kuulla tästä, saan potkut”, minä sanoin.

Aliisa mietti hetken. Sitten hän sanoi:

“Seuraa minua.”

Hän lähti kävelemään enkä voinut muuta kun seurata. Muutaman minuutin kävelyn jälkeen saavuimme pienelle aukiolle.

“Tuolta pusikosta tulee kohta totuuden tiikeri. Se osaa haistaa ihmisen huonon omantunnon. Vasta kun se on puhdas, tiikeri katoaa”, Aliisa selitti rauhallisesti.

Tämä ei voi olla totta. Nipistin itseäni, mutta hän seisoivat vieläkin siinä. Sitten kuulin karjaisun. Kuten Aliisa sanoi, pusikosta tuli ulos tiikeri.

“Ei, ei! Aliisa! Mitä sinä teet?!”

“Ei tämä ole minun syytäni. Likaisella omatunnolla ei voi jatkaa elämää. Siksi totuuden tiikeri joko auttaa sinua puhdistamaan omatuntosi, tai sitten et jatka elämääsi.”

Tiikeri lähestyi. Se oli nyt noin 50 metrin päässä. Käänsin katseeni viidakkoa päin josta juuri tulimme, ja lähdin juoksemaan.

“Voit juosta vaikka maapallon toiselle puolelle, mutta et voi paeta omatuntoasi!” Aliisa huusi.

Juoksin ja juoksin, ja tiikeri lähestyi koko ajan. En tule millään selviämään tästä. RÄTS, kompastuin puun juureen ja kaaduin maahan. Kuulin Aliisan kuiskaavan “Totuus pelastaa sinut”.

“Hyvä on, hyvä on, minä kerron!”

Valmistauduin hetkeen jolloin tiikeri repisi minut tuhansiksi palasiksi, mutta se hetki ei koskaan saapunut. Nousin istumaan ja katsoin ympärilleni. Tiikeri oli kadonnut kuin tuhka tuuleen.

Aliisa ilmestyi viereisen puun takaa, käveli luokseni, ja auttoi minut ylös.

“Tulehan, istutaan tuolle kivelle, niin voit kertoa minulle kaiken.”

“Kaikki alkoi vain muutama päivä sitten. Tutkimme uutta bakteeria joka oli löydetty Amazonin sademetsästä, ja josta tiedettiin vain hyvin vähän. Työskentelin myöhään sinä päivänä, kaikki muut olivat jo lähteneet kotiin. Tutkin yhtä bakteerinäytettä mikroskoopilla, ja kun olin valmis, huomasin että säilytyskaapit olivat lukittuja. Minä olin tietenkin kadottanut avaimeni pari päivää ennen, enkä ollut vielä saanut uusia. En voinut jättää rasiaa vain pöydälle, siivooja ehkä luulisi, että se kuuluu roskiin, koska se ei ole kaapissa. Siksi päätin ottaa sen mukaani, ei kai siitä mitään haittaa olisi. Olin erittäin nälissäni töistä lähtiessäni ja en todellakaan jaksanut laittaa ruokaa. Menin siksi hakemaan pitsaa. Pitserian oven luona oli lattialla varoituskyltti jossa luki “Liukas lattia”, mutta minä en huomannut sitä. Liukastuin siis, laukkuni lensi ja sisältö levisi lattialle. Bakteerirasia aukesi iskussa. Minä suljin rasian nopeasti ja keräsin tavarani. En uskonut että siitä koituisi mitään haittaa.”

Huokaisin syvään.

“Pari seuraavaa päivää kului normaalisti, kunnes katsoin illalla uutisia. He kertoivat että uusi oksennustauti oli levinnyt, juuri siinä kaupunginosassa jossa pitseria on. Tautiin oli testattu antibiootteja, mutta ne eivät toimineet. Paniikki kasvoi sisälläni ja juoksin vessaan oksentamaan. Tämä oli minun syytäni. Entä jos pahempia oireita on vielä tulossa? En tiennyt mitä tehdä, pakkasin vain tavaroita reppuuni ja otin taksin lentokentälle.”

Odotin Aliisan sanovan jotain, mutta sen sijaan kuulin vatsani kurnivan.

“Minulla on nälkä”, minä sanoin.

Minä ja Aliisa katselimme ympärillemme.

“Miten olisi nuo marjat?”

Aliisa osoitti puskaan jossa oli oransseja marjoja. Kävelimme niiden luo ja minä maistoin yhden. Se maistui kuin mangon ja appelsiinin sekoitukselta. Hotkin niin monta kuin jaksoin, sillä en halunnut lähteä etsimään muuta ruokaa. Olin väsynyt kaikesta stressistä ja mielentilojen muutoksista, vaikka oli vielä päivä.

“Mennään takaisin tavaroiden luo että saat vähän levätä”, Aliisa sanoi.

Seurasin häntä ja nukahdin lähes heti kun pääni kosketti lehtisänkyäni, jonka päällä oli jostain syystä nyt tyyny. Aliisalla oli kai se mukana.

Kun heräsin, oli hämärää. Katsoin ympärilleni. Missä Aliisa on?

“Aliisa! Aliisa!”

Minä panikoin, nousin ja aloin kaivamaan reppuani. Kun otin taskulampun, ulos lensi myös sanomalehti. Ai niin, olin ostanut sen kioskilta bussia odotellessani. Etusivun yläreunassa luki punaisilla kirjaimilla: “Uusi bakteeri aiheuttaa hallusinaatioita!”. Kun istuin kivelle, tunsin kuinka jumissa niskani on. Vilkaisin sänkyä ja tyyny oli poissa. Avasin sanomalehden oikealta sivulta ja aloin lukemaan:

“Tuntematon bakteeri on tällä viikolla levinnyt kaupungin länsiosassa. Ensimmäiset oireet ovat pahoinvointia ja oksentamista, ja jotkut potilaat ovat myös raportoineet että heidän päätöksentekonsa on ajoittain huonontunut, samankaltaisesti kun alkoholin vaikutteen alla. Viimeisimmät raportit kertovat myös vakavista hallusinaatioista, jolloin ihmisten on vaikea käsittää että se mitä he näkevät, ei ole totta.”

Kaikki palaset loksahdivat paikoilleen. Minä olin saanut tartunnan. Olin kokenut kaikki oireet. Mutta miksi hallusinaatiot ovat nyt poissa? Käänsin katseeni oranssitahraisiin käsiini. Marjat!

Tämän hetken jälkeen minulla kävi uskomaton tuuri. Pakkasin tavarani ja kävelin rantaan. Keräsin ison kasan risuja, sytytin tulen ja jäin odottamaan. Istuin ja tuijotin merta pari tuntia kunnes näin kaukaisuudessa laivan. En halunnut antaa itselleni liikaa toivoa, joten istuin vain ja odotin. Laiva tuli lähemmäs. Sitten näin heidän laskevan pelastusveneeseen ja joku lähti soutamaan minua kohti. Aloin hyppimään ja huiskuttamaan, enimmäkseen ilosta, sillä heidän olivat nähneet minut jo.

Laivalla pyysin puhelimen ja soitin pomolleni. Hän oli vihainen että soitin keskellä yötä, mutta selitin tarinani mahdollisimman lyhyesti koska tärkeintä oli, että hän sai saaren koordinaatit josta löysin parannuskeinon, marjat.

Seuraavan viikon tutkimme marjoja ja löysimme aineen josta pystyimme kehittämään lääkkeen. Ympäri kaupunkia informoitiin bakteerista, jotta ihmiset pysyisivät kotona, kun he havaitsivat ensimmäisiä oireita, jotta he eivät hallusinaatioiden takia aiheuttaisi kaaosta ulkona. Tämä onnistui suhteellisen hyvin. Tämän jälkeen meidän piti levittää lääkettä nopeammin kuin mitä bakteeri levisi, ja tämä onnistui noin kahdessa viikossa.

Tällä tarinalla ei oikeastaan ole mitään opetusta, koska aiemmin olin sitä mieltä, että ongelmilta pakeneminen ei ratkaise niitä, tai olen oikeastaan vieläkin sitä mieltä. Tämä tarina saa siis olla poikkeus joka vahvistaa säännön.